

H y m n u s.

Írta : **Jakab Ödön.**

Ki vigaszt küldél ránk, ha minden
Szerencsénk napja szállt :
Hozzád kiáltunk, oh nagy isten,
Hogy áldd meg a királyt !
Haláltusán gyakorta voltunk.
Sokat kellett ám küzdenünk ;
Most jobbra fordult véle sorsunk.
— Hallgass meg, istenünk !

Vihartól, véstől soh'se verve
Haladja életét,
Örömdalok vig zöngedelme
Riadjon, merre lép.
Meleg szivének dobbanását
Hú népek hallják mindenütt,
S erős visszhangban visszaváltsák.
— Hallgass meg, istenünk !

Zászlónkat merre kedve híjja,
Kövesse győzelem ;
Adózó vérünk harczy díjja
Szabadság, jog legyen.
Hogy nem magyarnak szülte sorsa :
Sirassa tiprott ellenünk ;
Hirünk a szél világra hordja.
— Hallgass meg, istenünk !

S ha majd lehunyó ezredévek
 Ködrejtő nagy során
 Országok, népek elenyésznek :
 Hadd álljon koronánk !
 A vén idő gyermek-korából
 Utolsó emlék mi legyünk,
 Kiket még élni hí a távol.
 — Hallgass meg, istenünk!

A „rendületlen.”

(Fajta-kép.)

Irta : **Vadnay Károly.**

Mentünk, mert vittek. Szomoru, nagy, tarka csapatban vittek ; Budától Bécs felé, hogy ott idegen ezredékbe sorozzanak. Fogoly honvédtisztek valánk, — «bús tűzokok,» ahogy Lisznyai Kálmán mondta az uton, tragikomikus hangulatában, eszébe jutva, hogy hitvány pásztorfiuk is így hajtják néha a puszta nehezen megejthető szabad madarait, midőn a hirtelen pogányra vált időben összefagy a szárnyuk s nem birnak többé röpülni.

Mily megaláztatás! Tavasszal még diadalmas seregek tisztjei, most ősszel már egy szakasz szuronyos cserepár foglyai. A délczeg hősre, ki Komárom alatt négyszáz huszár élén száguldott pusztító rohamra, most, ha néhány lépéssel kiválik a csoportból, ráförmed a toprongyos cseh közlegény: «Zürück!» A vitéz vörös sapkás századosnak, ki lefejtett zsinóru, csillagtalan atillájában baktat s keserü kedvvel dúdolja a tábori dalt:

«Véres a föld lábam alatt,
 Lelőtték a pajtásomat.» —

hetvenkedve kiáltja a két ballábu sváb örvezető : «Ruhig!»

S el kell nyelni! s a nagy gyalogut annál keserve-
 sebb, annál nyomasztóbb, mert dicsőséges csatahelyeken
 visz át. Komárom mellett, Gönyőnél, a hol még látszanak
 a Klapka ágyuinak pusztításai, Csorna alatt, melynek me-